

Годишен
абонаментъ
предилата б. л.
БРОЙ
10 СТ.

ПОЗОРЕНЪ СТЬЛЪБЪ

Обявления
се приематъ
по спору-
мъние съ ре-
дакцията.

Всичко з... тника се адресира:
редакция в. „ПОЗОРЕНЪ СТЬЛЪБЪ“
— Плѣвень.

СЕДМИЧЕНЪ НЕЗАВИСИМЪ ВѢСТНИКЪ.

Писма и рѣкописи не се повръ-
щатъ на изпращачитѣ.

Урежда редакционенъ комитетъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1322.

Подписаниятъ Сждебенъ Приставъ при Плѣвенский Окр. Сждъ на I-и участъкъ, въз основа писмото на г-на дѣловодителя по несъстоятелността на Яко Капонъ отъ гр. Плѣвень отъ 5. II. н. г. подъ № 16, обявявамъ, че слѣдъ двукратното публикуване на настоящето обявление, на 25 февруари н. г. ще продамъ на публиченъ търгъ манифактурната стока на несъстоятелния изцѣло. Първоначалната оцѣнка 11,602.25 л. съ 25% намаление отъ тази оцѣнка.

Продажбата, съгласно чл. 927 отъ Гражданското Сждо-производство ще почне въ 9 часа сутринта въ самия дюкянъ на несъстоятелния на улица „Александровска“ срѣщу хот. Москва.

Желающитѣ да наддаватъ, могатъ всѣки присѣственъ день да прѣглеждатъ описа и стоката, като за тая цѣль се отнесатъ до Плѣвенския адвокатъ г-нъ Георги Марковъ, синдикъ по сѣщата несъстоятелность.

гр. Плѣвень, 10 Февруари 1914 год.

I-и Сждебенъ Приставъ: Г. Казаковъ.

Адонай.

ПРѢДИЗБОРНИ РАЗМИШЛЕНИЯ.

Въ политиката най-главното е добра дипломация, а тъкмо тукъ, ний българитѣ сме кжсогледни, непрѣдвидливи. Това е безспорно, примѣри въ историята ни, колкото обичате ще намѣрите. Годината 1913 бѣ фатална за насъ, защото нашитѣ „дипломати“ съ малки умове голѣма политика правиха. Еднитѣ се влачиха къмъ Петербургъ за да „сздадатъ велика България“ и фалираха, наслѣдницитѣ имъ — къмъ Виена за да „спасяватъ“ нѣкого, но не България спасиха. Като не я спасиха, тѣ обаче, успѣха да я изолиратъ и дипломатически и финансово, свършено.

Годината 1913 ни донесе всички горчивини, тя ни показа нагледно, че чуждитѣ кола сж всѣкога чужди. Всѣки, който сѣда на два стола, винаги ще падне на земята.

Българския народъ и други фатални години е прѣкарвалъ, ала изглежда поука не може да вземе. Народа би трѣбвало самъ да покаже на водачитѣ си, на кждѣ да го водятъ, а това той може да стори на 23 февруари т. г. На тая дата, той е върховния распоредител на сждбинитѣ си, на тая дата той може да се издигне въ читѣ на европейското мнѣние, на европейската преса; че скжпи собственото си национално сжществуване. На тая дата той нѣка се яви масово и посочи кои трѣбва да нареждатъ бжднината на родната му земя. Народа на избора само бива властенъ собственикъ на волята си. Съразмѣрната изборна сис-

тема го гарантира отъ всѣко несѣгателство на заинтересованитѣ „народни водители“.

„Народнитѣ водители“ ходиха, ходятъ и ще продължаватъ пжтешествието си въ тая многоизпитала страна. Разправятъ много нѣща за нещастие, о, ала и до днесъ народа е въ нещастие за постигналата печална сждба Отечества прѣзъ 1913 г. която ще забулва свободата на родината.

23 февруари 1914 год. е денътъ, въ който народа трѣбва да посочи всѣкому мѣстото въ тая страна. На тая дата народа в т о р и п ж т ъ, наново е повиканъ да покаже, кои трѣбва да го управляватъ. Тия, които ще го управляватъ, трѣбва да се ползватъ съ довѣрието му. Тѣ има да срѣцнатъ много трудности за да очистятъ страната, управлението отъ всичкия оня непотрѣбенъ баластъ, който докара катастрофата. Народа трѣбва да заяви мощно на всички ония „спасители и обвинители“, че не се нуждае отъ „спасение“, а отъ обновление. Това той може да стори като турне на чело на управлението на тая страна само ония въ които той има довѣрие. Тия, които ще подигнатъ страната въ икономическо, финансово, ступанско, просвѣтно, военно и пр. отношения, които ще стабилизиратъ външното положение на родината, за да заемемъ по-раншното си такова на балканитѣ страни.

На 23 февруари 1914 година, българскитѣ избиратели или ще спасятъ родината отъ нови ка-

тастрофи външни и вътрѣшни, като поставятъ на чело на управлението хора, които не сж зели участие въ управлението прѣзъ фаталната 1913 година или сами

ще си счупятъ главитѣ. Прочие вѣрваме, че бждащето на България ще бжде по-розово прѣзъ 1914 година.

КАКВО ТРѢБВА ДА ЗНАЕ ОБЩЕСТВОТО.

За IV-та болница на 5 дивизия.

Ранитѣ отъ погрома сж тѣй тѣжки; нещастие за цѣлата нация е толкова голѣмо, че всѣки пжтъ, кога съмъ сѣдалъ да напиша за онова, което ме възмушаваше, като очевидно прѣзъ врѣме на войната — нѣщо ме задѣхва. И азъ оставахъ перото.

Какво отъ това, че щѣлъ съмъ да посоча на нѣкакви си началнически безумия и капризи? На ли колата сж прѣкатуриха?

Но щомъ се смислихъ, че може би, не е далечъ деня на друга война и че безумията могатъ да се повторятъ — азъ се рѣшихъ да напиша тия редове.

И още отъ сега заявявамъ, че желанието ми не е да клейма личности. Тѣ сж тѣй суетни и капризни, че незаслужаватъ да се губи врѣме по тѣхнитѣ дребнави човѣшки личности.

Важна е обществената страна — а за това азъ пиша тия редове, за да се взематъ о врѣме мѣрки.

Започвамъ съ дѣлата на IV-та болница отъ 5 Дунавска дивизия за да свърша съ интенданството.

Персонала на тая болница — долнитѣ чинове бѣха хора, които при тактични началствующи биха дали отлични резултати. Командата броеше учители, сждии, збжни лѣкари, и около 40 души хора били въ Америка. Всички, съ пълно разбиране на прѣдначението си, потеглихме за бойното поле. И когато ний мислихме, че отиваме да вършимъ едно тѣжко дѣло и че началствующитѣ ще бдятъ за това дѣло — още на първия денъ ний се разочаровахме: още въ с. Миндя по заповѣдъ се сне багажа ни отъ колитѣ и за наказание трѣбваше да го носимъ като черни дяволи цѣли 7 километра.

Защо това — никой незнаеше. И едва като изтърпѣ цѣлата команда отъ 120 души наказанието, разбрахме, че на началството били откраднати деветъ яйца.

Какъ бихме му дали деветдесетъ деветъ само да не ни изезава!

И когато нашето възмушение подири причинитѣ — указа се, че нещастнитѣ 9 яйца не сж откраднати, а просто ординареца ги счупилъ по невнимание и за да се отърве отъ наказание — защото само който е билъ ординарець знае какво значи това звучно име — излъгалъ.

Пжтя продължава.

Ето, че ни настига и VI-та болница. Началствующитѣ вмѣсто да се разбератъ и прѣпятствията да бждатъ отстранявани съ общи усилия — тѣ почватъ да се ядатъ и войната вмѣсто съ турчина почва между началствующитѣ на двѣтъ болници: въ с. Буйновци VI-та болница прѣстига първа и макаръ пратеника на IV-та болница да е распоредилъ за храна на командата, началствующитѣ на VI-та болница взематъ приготвенія добитѣкъ, нагответъ го за себе си и цѣлата команда отъ IV-та бол-

ница гладува. А на другия денъ ще изпочупимъ колята кой да върви първи за да гзпрѣвари въ слѣдующето село; когато пжкъ се разкаля губѣхме по часове за да се надхитримъ, та който е прѣвъ да разбива пжтъ. По часове отбивахме отъ пжтя за да заминатъ тѣ, ако ний сме на прѣдъ.

Въ тия походи често срѣщаме ранени войници, които рѣдко се удостоиваха съ медицинска помощъ, защото за това било нужно заповѣдъ, която се вписва въ особена книга. Ала на много мѣста цѣлата команда биваше спирана съ часове щомъ се минаваше край хергелета и можеше да се намѣри нѣкоя млада кобилка.

Знаети ли защо?

— Нашия уважаемъ домакинъ — наричанъ самозванния подпоручикъ, защото безъ да има право бѣше си поставилъ подпоручески еполети, ездѣше гиздавъ младъ жребецъ. И за да достави удоволствие на жребца си — караше войници отъ командата да хванатъ изъ хергелето кобилка и да я държатъ на щастливия жребецъ!

Ако нѣкога Калигула е позволявалъ удовольствия на своя конь, които днесъ историята разпирва — защо нашия домакинъ да не бжде единъ своего рода Калигула?

Простете, читателю, че ви занимахъ съ такива дреболии. То е само за да запазя хронологическия редъ.

Ето ни край чаталджанскитѣ твърдини.

Тукъ вече имаме: холера, тифусъ и пр. и пр. съпжтници на войната. Болницата е пълна съ болни. Илатъ болни отъ боевата линия, появи се болѣсть и срѣдъ самата команда. Нужно е чай. На командата се даватъ по три бучки на човѣкъ, а за началствующитѣ се пълнатъ цѣли тасове съ захаръ. Ний купуваме 12 л. ока захаръ, защото съ 3 бучки и мравята не може прѣкара; а началствующитѣ, които получаваха двойни заплати и всѣки мѣсець прѣзъ Лозенградъ се изспрашаватъ грамадъ злато до щастливитѣ капитанши и домакинши въ свободна България, не даваха ни то стотинка за захаръ. А какво да се каже за коняка, който у насъ все за болнитѣ се отпущаше! А когато за болнитѣ бѣше тѣй насжщно млѣко — началствующитѣ намираха, че млѣко има колкото да си закусятъ, а болнитѣ трѣбваше да чакатъ редъ. И чакъ когато въ Караджа-къой се намѣри въ по-голѣмо количество млѣко почна да се купува и за болнитѣ.

Спомнямъ си единъ случай: при Бунаръ-Хисаръ единъ руски полковникъ посѣти болницата ни и когато му поднесоха чаша конякъ — благородния русинъ само погледна коняка и го повърна като каза:

— Тукъ, гдѣто толкова ранени и болни иматъ свещено право върху тоя конякъ, азъ не мога да взема онова, което се пада тѣмъ!

И благородния русинъ повърна коняка.

А ако тоя смисленъ човѣкъ бѣ

видѣлъ какъ нашитѣ началствующи по пѣтя между Караджа-къой до Сарай се изпиха около 20 бутилки конякъ, прѣдначенъ за болнитѣ — той би сторилъ онова, което Христосъ свърши въ храма съ търговцитѣ.

Тогава отъ тоя конякъ се падна хубава частъ и на оня извѣстенъ вече капитанъ, който прѣди нѣколко дни въ печата изнесе историята на извѣстната вече фраза „Прощу Вамъ не“ Бѣдния капитанъ: той се възмуцава, че единъ баща ходатайствува за своя синъ, а не се възмути, че му се поднасяше залъка на оновова, който имаше право на тоя конякъ.

Може би господата-началствующи да сж мислили, че като се върнемъ, тѣ ще си платятъ тоя конякъ. Може би И макаръ, че до сега азъ не зная да сж сторили това, заявявамъ го, че ний, редницитѣ, въ онѣзи врѣмена бѣхме готови да го платимъ двойно и то още тамъ, само да имаше макаръ и по глѣтка въ оня трудни походи!

А редницитѣ заслужаваха. Защото тѣ носеха холернитѣ, като дѣца на скута; защото само тѣ се занимаваха съ болнитѣ.

Но за тѣхъ имаше не конякъ и захаръ, а 25 по голо.

Така: редника И. В., който биде произведенъ ефрейторъ за това, че холернитѣ ги гледаше, като рождени чада, само защото се осмѣли да напише писмо въ което сочеше на редъ неправди въ болницата, бѣше изваденъ прѣдъ командата и получи 25 прѣчки по голо. — Фелдфебеля Н. Д. само защото искава възмущението си за неправдитѣ въ болницата бѣше наказанъ съ 25, биде разжалванъ и пратенъ въ строя редникъ. А клѣтия редникъ Б. Н. само защото бѣ подозренъ, че е писалъ анонимно писмо до началството, съ посочване на несправедливости, макаръ, че всички, що видѣха писмото казаха, че то не е писано отъ него — изпита сждбата на първитѣ двама.

Защо бѣше всичко това?

Провѣрили се невѣрното съдържание на тия писма за да бждатъ наказани за това че тѣ сж наклѣветили нѣкого?

Обратно: цѣлата команда знае че слѣдъ тѣзи писма се поправиха много посочени злини: — уволниха се нѣколко милосердни сестри, защото санитарната инспекция се увѣри въ тѣхната ненужностъ, поправи се храната на командата, защото наистина тя бѣше занемарена. Напримѣръ порциона на сестритѣ, спредъ думитѣ на домакиня, щѣлъ да бжде повърнатъ на Червенъ Кръсть, защото не билъ изразходванъ. А отъ гдѣ се вземаше храната за тѣхъ? Сестритѣ се хранеха съ „Господата“ — началствующитѣ наедно. Знае се, че господата не сж плащали храната на сестритѣ, а че тя се вземаше отъ

залъка на командата. Тогава не сж ли били писмата, за които става рѣчь по-горѣ, правдиви?

Защо бѣха наказани тия войници? Защо И. В. бѣше нареченъ „коцкаръ“ прѣдъ цѣлата команда? Или споредъ показанието на „господата“ всѣки честенъ войникъ е коцкаръ. Когато началника на болницата налагаше наказанията позволи си и казва, че ако въ командата е имало болни, то не е защото храната била лоша, а защото сме „лочали“, каквото намѣримъ.

И ний: учители, сждии, жбни лѣкари, търговци, слушахме безсилни, че сме „лочали“ каквото намѣримъ.

Можете ли си прѣдстави, читателю, какъвъ патриотизъмъ и себепожертвуване могатъ да възпитатъ тия лѣкарски бисери „коцкаръ“, „лочали“ и пр. хуманни мѣрки като и тия 25 по голо!

Въ лазарета сж ударени на единъ войникъ 50 прѣчки по голо, защото е открадналъ 2 бучки захаръ, а на нашитѣ господа, защото пияха чуждия конякъ, защото оскърбяваха цѣлата команда съ епитетитѣ: коцкаръ, лочали и пр. не само че не сж наказани, но и ордени за заслуга получиха.

Жалко, че Караджа-къой и Чорлу останаха въ турски рѣцѣ за да изнесемъ потрѣсающи факти, които бихме доказали и които сега по липса на доказателства ще замълчимъ. Ще се опитаме, обаче, да изнесемъ онова, което може да се докаже съ свидѣтели отъ командата; но за това до пѣтя.

З а б ъ л ъ ж к а. Умоляватъ се всички, на които попадне тоя брой отъ вѣстника да пратятъ каквото знаятъ за поменатата болница, за да може да види българското общество въ какви рѣцѣ сж били повѣрени живота и здравето на ония, които, сѣкащъ за ирония наричаха герои.

Полковникъ Хаджиевъ. Ще се постареемъ да изнесемъ нѣкои „бисери“ изъ дѣйността на полковника прѣзъ врѣме войната. Като командиръ на 17 полкъ, той се е отнасялъ съ подчиненитѣ си най-вулгарно. Така въ с. Бейджилеръ на 29 ноември 1912 година почналъ да псува войницитѣ на майка, на жена, на дѣца; клѣлъ ги е да дадело Господъ никой отъ тѣхъ да се не върне по домоветѣ си, защото били бѣгали на Чаталджа. Така, мислимъ, и хамалитѣ въ Цариградъ се не псуватъ, а камо ли единъ командиръ на полкъ! На мѣсто да дадеше самъ примѣръ и да бжде на мѣстото си въ боеветѣ на Чаталджа, той хвърля вина на войницитѣ си, за което той лично трѣбва да отговаря, ако има правосъдие у насъ.

Като бригаденъ командиръ на 65 и 66 п. полкове, когато отъ вси страни неприятеля се бѣ нахвърлил върху ни, и когато той съ бригадата си щѣше да вземе участие въ войната

съ Сърбия, почетния полковникъ се е занимавалъ съ „плячкаджилъкъ“ и близо при Княжевацъ е вземалъ една кобилка и си я испратилъ въ Плѣвенъ. Какво го е грижа, че отечеството пропада, какво го е грижа, че това е лошъ примѣръ, нали той ще си има кобилки, юрганчета, дюшеджета и др.

Висши военнопочалници, кои сж причинитѣ за бунтоветѣ въ армията?

Запасния подпоручикъ К. Дочевъ, бившъ ковчезникъ отъ 65 п. полкъ, по подражение на бригадниа си командиръ сжщо „пляккосва“ отъ село Кралево (сръбско) юргани, канапета и други.

Д-ръ Цѣновъ отъ гр. Вратца, като полкови лѣкаръ на 65 полкъ тоже по подражение на бригадниа си командиръ „пляккосал“ единъ кабролетъ и го отправилъ къмъ Вратца.

Поручикъ Василевъ отъ 34-и п. Троянски полкъ въ врѣме мобилизацията бива назначенъ младши офицеръ въ картечната рота, като офицеръ, който се е занимавалъ и усвоилъ картечното дѣло. Но назначения за завѣдующъ на прѣхраната на полка запасния капитанъ Денчевъ закъснѣлъ понеже слѣдвалъ въ Франция. Тогава за завѣдующъ прѣхраната привѣждатъ поручикъ Василевъ който остава за помощ. завѣдующъ прѣхраната до края на войната, при всѣ, че по заплата го числятъ ротенъ командиръ на 16 рота. Това добръ, но въ войната съ Сърбия командира на картечната рота бива убитъ и е трѣбвало вече поручикъ Василевъ да покаже на дѣло картечното си искусство. Но поручикъ Василевъ, пада на колена прѣдъ командира на полка, *който му е кръстникъ*, и съ сълзи на очи го е молилъ да го убие той, но въ строя да го не вкарва. Така и станало, за командиръ на картечната рота назначаватъ Капитанъ Филиповъ, който хаберъ нѣма отъ картечното дѣло, но „кумеца“ бива спасенъ.

Питае Подпол. Кожухаровъ, отъ 17 п. Доростолски полкъ, да ни отговори кждѣ е билъ на 4 и 5 ноември 1912 год., защото ний твърдимъ че той не е билъ на мѣстото си. За доказателство не искаме да ни се сочатъ „реляции“.

Понеже гърдитѣ му красятъ „ордена за храбростъ“ трѣбва да е проявилъ геройство прѣдвидено въ „статута“ за ордени. Ние, обаче, се съмняваме въ това.

Изглежда че дѣйността на Подполк. Кожухаровъ, прѣзъ врѣме на войната е била само въ обирджилъкъ. Така той отъ Джумая (Македония) е вземалъ единъ самоваръ за около 400 лева, отъ Кестеникъ (турско) е вземалъ едно голѣмо огледало, единъ сандъкъ съ разни вѣщи, като чаршави, ризи, шалвари, шевици и др.

Ще се намирамъ на добро мѣсто, за да мога да видя интересни нѣща. Установявамъ се приврѣменно за прѣкарване на нощта въ канцеларията на щаба. Абдулахъ паша остава въ Лозенградъ.

Мухтаръ паша получи заповѣдь да напрѣдне съ дѣсното си крило за да обходи българитѣ намѣренията на които и до сега още не бѣха добръ изяснени. Той трѣбваше добръ да се държи, защото безспорно голѣма опасностъ би застрашила нашето дѣсно крило, въ случай на неуспѣхъ. Нашата остъпителна личностъ би била сериозно застрашена.

Настроението, което владѣе въ главната квартира на 2-я корпусъ, ми се вижда добро. Генералниятъ щабъ се състои отъ Зия бея, началникъ на щаба, отъ Абдула Реуфъ и Рихада, началници на отдѣления, отъ Нахузи, офицеръ отъ генералния щабъ, отъ Рефикъ бея, офицеръ натоваренъ съ информацията служба отъ адютанта Тахиръ бея, и отъ офицера-ординарецъ Назъмъ бея.

Писмо отъ Силистра.

(Отъ единъ учителъ.)

Драгий приятелю,

Намѣрихъ удобенъ случай да ти се изкажа по на открито съ настоящето, което изпращамъ съ братовчедата си. Пустна се слухъ, че затворенитѣ ни писма ужъ въ пощата отворяли, та не смѣя да пиша повечко. Вчера получихме писмата ти и благодаримъ ти отъ сърдце, особено за Стояновото писмо, което влѣ въ жилитѣ ни особенъ балсамъ на живостъ.

Тукъ животътъ ни е много унилъ, постоянно въ трѣвоги и неволи живѣемъ, на всѣка крачка прѣслѣдвани, на всѣка крачка подозирани, особено по интелгентнитѣ. Грозно е братче, грозно, но ще се тѣрпи още малко! Драгии, пиши ми, братче, много често, защото копнѣемъ за българско, да, братче.

Не мога съ думи ти изкажа болката на сърдцето си, никаква веселостъ ни въ кѣщи, ни вънъ.

Пѣкъ и най-важното, че никакви купувачи нѣма и защо? никой не може си отгатне, както изглежда, май, че ще си оставимъ имотитѣ и ще бѣгаме. Въ училище постоянно ревизии. ту отъ полицаи, ту отъ лѣкари и т. н. За гимназии си отзехме, занимавамъ Стоянча въ кѣщи и съ първий параходъ мисля да го занеса въ Вратца при сестрата за поизносно. Искамъ, драгии, искамъ често да ми пишешъ, защото чувствувамъ голѣма нужда отъ български писма.

Да има възможностъ въ тоя моментъ да си задигна семейството и да бѣгамъ, но на кждѣ?

Пиша ти тия редове подъ много грозно впечатление, току що се върнахъ отъ училище, гдѣто прѣдадохъ една лекция безъ картина и въ резултатъ. О, та това ме просто отчая, а като чухъ, че управителя идвалъ вчера въ училище и попиталъ, защо голѣмитѣ момчета се занимаватъ въ частни кѣщи, та не отивали въ *Каларашката гимназия*? — Това какъ се глѣтва, братко! Нека нашитѣ не спѣтъ, а побързатъ, защото поромъжнчането върви съ бързи крачки и страхъ ме е да не се изгуби българизма! Прѣдстави си, драгии, Кайнарджиския попъ е далъ декларация за ромѣнски свещеникъ, а Крановския заявилъ: „ще дамъ декларация, но съ условие, да чета по славянски до гдѣ съмъ живъ!“ Сжди какво може да стане до година. Знаемъ, че съ писмата си нѣма да те утекча, защото ти си оня, който ще ни влезешъ въ положението. Има много и прѣ много да се пише, но отъ гдѣ да почна и гдѣ да свърша? Говори се, че на лѣто ще екстерниратъ много българи, кои ли ще сж тѣ?

Чуваме лоши работи за милото си отечество, има ли подобно нѣщо? Ако можешъ трикратно ми пиши!

Г. Фонъ Хохвехтеръ,

майоръ отъ отоманската армия, аташиранъ къмъ генералния щабъ на Махмудъ Мухтаръ паша.

(Прѣводъ.)

Въ огъня съ турцитѣ

Дневникъ на военнитѣ операции.

29 септември до 11 октомври 1912 г.

Само артилерията произвежда добро впечатление.

Автомобилътъ на Абдулахъ паша ни надмина. Възползувахме се отъ браздата, която той образува всрѣдъ множеството, и най-сѣтне часътъ въ 8 вечеръта, пристигамъ въ Лозенградъ. Какъ паша ме напусна въ Кавакли.

На всѣкждѣ дира Абдулахъ паша. Той обѣдваше съ Махмудъ Мухтаръ паша. Излагамъ му положението си и му казвамъ, че не ми е било възможно да се присѣдиня къмъ кавалерийската дивизия.

Ако и измокренъ до коститѣ, Мухтаръ паша ме поканва да обѣдвамъ.

Кавалерийската дивизия е билъ изпратена на лѣвото крѣло на войската, съ посока къмъ Одринъ—т естъ, къмъ оная посока, отъ гдѣто азъ идѣхъ. Наскоро очакватъ рѣшителното сблъскване Тѣй щото адъ ще остана въ генералния щабъ. Мухтаръ паша, който благоволиоаа ме приеме по най-вѣжливъ начинъ.

Генералътъ е добръ познатъ въ Германия. Спокойствието му, рѣшителнитѣ му обноси, цѣлата му личностъ свидѣтелствуватъ за високитѣ му качества. Най-сетнѣ съ радостъ виждамъ уреждането на положението ми, слѣдъ продължително лутане, и шасливъ съмъ да служа подъ заповѣдитѣ на такъвъ началникъ.

Вторникъ, 9 октомврий. Събуждатъ ме грубо часътъ въ 6, веднага трѣбва да потеглимъ на пѣтъ. Даватъ ми единъ малъкъ сивъ конь, който самъ си бѣхъ избралъ измѣжду конетѣ на придружающитѣ ме. Конникътъ му ще върви съ багажа ми. Когато се качихме на конетѣ часътъ бѣше 8.

Мухтаръ паша ѣзди прѣввздо единъ тъмно-червенъ конь. Врѣмето е чудесно. Въ момента на заминаванетоъ ни, пристигна новината, че Варна е била прѣвзета отъ турската флота, и че войскитѣ ще бждатъ тамъ дебадкирани. Тази новина ми се вижда много неимовѣрна, но при всичко това, тя пакъ възбужда голѣмъ ентузиазъмъ. Духътъ на войскитѣ изглежда прѣввздо денъ.

Отъ Одринъ пристигатъ добри новини, донесени отъ кавалерийската бригада на Ибраимъ паша.

Прѣзъ нощта, 3-я корпусъ получи заповѣдь да настѣпи къмъ Ериклеръ—Петра и тамъ да нападне неприятеля, който е билъ забѣлзанъ въ тази посока. 7-та дивизия,

За сега спирамъ, като те горѣщо поздравявамъ отъ всички ни, а най-много отъ менъ.

(Бъл. Ред. Ето какъ страдатъ нашитѣ братя, които кръвъ сж лѣли по тракийскитѣ полета за свободата на роба, а сега сами сж такива подъ културния гнетъ на Ромжния. — На позоренъ стълбъ трѣбва да се прикове подобната нейна цивилизация!)

Писмо отъ Плѣвенъ.

„Пожарникарска“ армия!

Ето какви възгласи почнаха да се пускатъ изъ нашия гарнизонъ — прочутая Плѣвенски гарнизонъ! О, Боже, нима пожаритѣ тѣй зачестиха, толкова опасни станаха, та внимаанието на всички офицери и войници се обръща да бждатъ готови за „пожар“, който би избухналъ. И тѣ се спиратъ и гледатъ да видятъ нѣкой пожаръ, който дѣйствително застрашава имота на гражданина, казармата и Отецеството! Пожаръ! Такъвъ е само въ главата на разни канцеларски началници, които отъ прѣстарание ставатъ толкова наивни и изобрѣтателни, че човѣкъ почва да се чуди какъ може една такава армия, която очуди свѣта съ своя духъ, съ своятъ патриотизмъ, да роди началници отъ типа на този, който издава наредби за „пожаръ“, съ които неволно запалва този „пожаръ“ въ сърдцата на офицери и войници, а народа почва да гледа съ недовѣрие и разколебание своята армия, като се пита кому служатъ нашитѣ синове!

Началникъ, който готви своитѣ войници и офицери прѣимуществено да гасатъ разни „пожари“, който мисли, а може би, и снува само „пожари“, такъвъ началникъ стои далеко отъ масата, която управлява, той не схваща нейнитѣ въждания, той се отдалечава отъ народа, за това не заслужава името Народенъ вождъ!

Намѣсто да изгасите „пожара“, наивни началници, вий го приготвявате, защото неволно го внасяте въ вашитѣ домове; дразните духа на вашитѣ подчинени, защото тѣ сж отъ народа и нему служатъ, вий ги изстудявате и отчайвате и тѣ въ вашето лице почватъ да гледатъ само хора — Царедворски угодници; а гдѣ оставатъ тѣхнитѣ сърдца? . . .

Да не забравяме своя дългъ къмъ Отецеството, да! Но да изстудяваме и отдалечаваме народа отъ армията, това е прѣстѣжло! А послѣднитѣ двѣ заповѣди по гарнизона, отъ гдѣто и да произхождатъ тѣ, при издаванетоъ имъ иска се съобразяване съ срѣдцата, съ условията. Тъкмо това не постигатъ! Вмѣсто да „изпишатъ вежди, тѣ поврѣждатъ очитѣ“.

Съ тия заповѣди се иска въ Плѣвенския гарнизонъ всѣки отъ двата полка да държи по една рота съ по трима офицери, които да се нами-

ратъ готови винаги въ казармата прѣзъ цѣлото денонощие и щомъ избухне „пожаръ“, слѣдъ заповѣдь отъ коменданството, да вървятъ и гасатъ пожара! (като кой знае колко врѣме трѣбва да се приготвятъ тия роти безъ подобни наредби). Какъ ви се вижда, драги читателю, добра заповѣдь, а! Но имай прѣдъ видъ, че отъ като сме се върнали отъ бойнитѣ полета до сега на „пожаръ“ единъ пжтъ сме ходили, пжкъ и надали отъ единъ — два дребни пожари сж ставали, които и безъ армията сж се изгасявали!

Сѣти се, драги читателю, за какъвъ „пожаръ“ е тукъ вече разпоредбата! Господа началници, като българи, ви молимъ, дръжете далечъ армията отъ партизанскитѣ борби; недѣйте дава поводъ на народа да губи вѣрата въ васъ, защото армията е народна, тамъ сж неговитѣ синове и вий сте длъжни да обучавате и възпитавате неговитѣ синове за борба срѣщу враговетѣ на Отецеството или излѣзте изъ нея! Бждете откровени прѣдъ своитѣ подчинени, ако искате да ви вѣрватъ; тѣ вече почнаха да губятъ вѣрата въ васъ, защото вий издавате заповѣди за „пожари“, вий дръжите винаги готови войници и офицери въ казармата, за да ги отправите тамъ, гдѣто разни околийски началници или управители поискатъ, а не гдѣто народнитѣ интереси диктуватъ!

Народа тукъ се силно дразни отъ тия „пожарникарски“ роти, а не по малко това дразни и самитѣ войници и офицери, защото вий изказвате едно недовѣрие къмъ тѣхъ, като ги дръжите постоянно готови въ казармата, когато тѣ и безъ туй, когато потрѣбватъ, наврѣме се явяватъ! . . .

Пазете се да не създадете втори Русчукъ, но въ сжщото врѣме пазете се да не поврѣдите очитѣ, вмѣсто да изпишете вежди! . . .

Народни началници сж нужди намъ, които да стоятъ близко до тоя народъ и да чувстватъ неговитѣ болки и страдания, като истински неговитѣ синове!

По-близко до народа и неговитѣ нужди, това е то истинската любовъ къмъ Отецеството!

Че нашитѣ началници обичатъ милото ни Отечество, да. Но какъ му служатъ и какъ трѣбва да му служатъ, за да не дразнатъ народа, ето въпроса, който трѣбва правилно да разрѣшатъ!

Ний вѣрваме, че нашитѣ началници въ гарнизона ще се вслушатъ въ гласа на любящитѣ нашата армия, ще работятъ за сближението ѝ съ народа и ще дръжатъ далечъ армията отъ партизанскитѣ страсти.

Борець.

Въ сжбота на 15 т. м. идете въ

„Модеренъ театръ“.

ТРАУРНА БЪЛГАРИЯ.

30. Младши подофицеръ Орашнн Мишо Симеоновъ, 13 рота, 4 п. Плѣвенски полкъ, убитъ на 4 ноемврий 1912 год. на Чаталжанската линия.

31. Ст. Подофицеръ Александръ Тодоровъ отъ 1 рота, 4 п. Плѣвен. полкъ, убитъ на 5 Ноемврий 1912 г. на Чаталжаиската линия.

32. Редникъ Александръ Тодоровъ отъ 5 рота, 4 п. плѣвен. полкъ, убитъ на 4 ноемрий 1912 год. на Чаталжанската линия.

33. Капитанъ Ванковъ, отъ 33 п. Свищовски полкъ, убитъ при с. Кемалъ, край Одринъ на 16 октомври 1912 година.

34. Капитанъ Богдановъ, отъ 33 п. Свищовски полкъ, убитъ при Батабериловци (сръбско) на 24 юни 1913 г.

35. Поручикъ Филиповъ, отъ 33 п. Свищовски полкъ, убитъ на Чаталжанската линия на 4 ноември 1912 год.

36. Подпоручикъ Георгиевъ, отъ 33 п. Свищовски полкъ, убитъ на Чаталжанската линия на 4 ноември 1912 год.

ХРОНИКА.

— Отличили се офицери: Подполковникъ Павловъ, въ боеветѣ на 4 и 5 ноември при Чаталджа, командиръ на дружина отъ 17 п. Доростолски полкъ, се е проявилъ като бевукоризненъ, честенъ и храбръ войнъ. Единственъ той отъ дружиннитѣ командири отъ казания полкъ, е водилъ лично дружината си въ боя, е единственъ той отъ дружиннитѣ командири прѣзъ всичкото врѣме на боя е билъ мѣжду войнитѣ си.

Майоръ Наконъ, началникъ на 9-и продоволственъ транспортъ прѣзъ врѣме на войната, е достойно заемалъ тази служба. Отличилъ се е съ своитѣ обширни познания по това дѣло, съ своята честность и съ неуморната си работа.

— Освѣтление на града ни не сжществува. Общината си е зела за правило да не пали фенеритѣ изъ града. Кой ѝ е внушилъ този прѣдизборенъ маниеръ не знаемъ. Гражданитѣ, обаче се питатъ, защо плащатъ 14,000—15,000 лева годишно за освѣтление. Общинския свѣтъ спи ли та не вижда, че тия работи не сж хубави!

— Телеграфопощенската управа тая зима прави поправки на телеграфнитѣ и телефонни мрѣжи изъ града. Това добрѣ, но защо цѣла зи-

ма непотрѣбнитѣ диреди сж разхвърлени изъ улицитѣ на града? Граждани се оплакватъ, че ноцѣ не могатъ свободно да ходятъ, а се спжватъ прѣзъ тѣхъ, още повече фенеритѣ като не се палятъ. Добрѣ е кметството да нареди тѣзи диреди да се прибератъ чииотъ сж.

— Концесия за захарна фабрика въ Плѣвенъ сж поискали отъ министерството господа Липковски и Краевъ.

— Войници отъ 4 п. въ помощ на шайкаджитѣ. Граждани се оплакватъ, че прѣди нѣколко вечери били нападнати отъ шайки, въ редоветѣ на които имало и войници. Полковия командиръ добрѣ ще стори да потърси виновнитѣ.

— Карнавалъ тази година нѣма. а това е отрядно. Стига само сме се маймунчили. Ако европейцитѣ вършатъ никому непотрѣбни глупости, съвсѣмъ не е потрѣбно да имъ подражаваме.

— Нечистотата въ нашия градъ е прословута. Есень, зимъ и пролѣтъ калъ до колѣнитѣ, а лѣтѣ прахъ, колкото обичашъ. Това може да се прѣмахне, ала още не се родилъ този, който ще го стори.

— Модеренъ театръ — кинематографъ въ сжбота на 15 февруари почва редовнитѣ си прѣдставления.

Първата картина е „Мистериитѣ на Жакъ Хилтонъ“. — Драма на която лентата е дълга 2000 метра. За първи пжтъ на Балканския полуостровъ се дава тая драма.

Прѣфинено грѣцко коварство.

Единъ приятель идящъ изъ Цариградъ ни съобщава слѣдния многозначущъ фактъ.

Грѣцитѣ за да могатъ да поддръжатъ турцитѣ неприязнени къмъ българитѣ измислили новъ иачинъ за това. Наредили да се шампосатъ картини и картички илюстровани изобразяващи „Български звѣрства“ вършени надъ мирно турско население!? Така пригответи ги разпратили на цариградскитѣ книжари — турци за разпродажба. Картинитѣ и картичкитѣ прѣдставяватъ: „Български кавалеристи въ една кжща съ сабли сѣкатъ ханъмитѣ; Български войници разпарятъ корема на бременна ханъма и изваждатъ дѣтето, което разкъсватъ“.

Тия картини и картички изложени въ витринитѣ на книжарницитѣ и магазинитѣ въ Цариградъ указватъ много голѣмо дѣйствиетъ на простата турска маса. Разбира се, това е продиктувано отъ голѣмата грѣцка злоба спрѣмо насъ. Ала, очудва се, приятеля ни, нѣма ли български консулъ въ Цариградъ, който да направи постжпки прѣдъ турската власть за туряне край на тия грѣцки коварни планове. Думата има нашето външно министерство.

която образува дѣсното крило, е била подкрѣпена и отправена за Ериклеръ. Втора колона — тази, съ която вървимъ, настжпва отъ крѣпостъта на Лозенградъ къмъ Петра—Ески-Полосъ, тя е съставена отъ 8-та дивизия; а по на югъ е разположена деветата дивизия.

Това настжпление е било заповѣдано лично отъ Абдулахъ паша, макаръ че Махмудъ паша му бѣше обяснилъ, какво състоянието на войскитѣ не му позволява още да вземе нападателно положение. Той бѣше започналъ сериозно да укрѣпява една добра позиция около Лозенградъ и имаше намѣрение тамъ да чака неприятеля. до като всичкитѣ му дивизии, добрѣ конструирани, достигнатъ до еднаква военна висота. Не безъ съжаление генералтѣ изпълни заповѣдта да настжпи.

Плантѣ на главния комендантъ бѣше да остави неприятеля да напрѣдне достатѣчно къмъ югъ, сетнѣ да го отблъсне къмъ Одринъ подъ силния напоръ на подкрѣпления 3-и ко-

рупусъ, който идеше отъ къмъсѣверо-изтокъ.

Генералтѣ направи прѣгледъ на изкуствено укрѣпениитѣ позиции, намиращи се близко до крѣпостъта, които споредъ първия му планъ имаха да послужатъ за спиране на неприятеля. Крѣпостъта е стара, но позицията е добрѣ избрана и фортоветѣ добрѣ разположени.

Войскитѣ минаватъ прѣзъ Лозенградъ, къмъ 8 часа. По на югъ други достигатъ до Раклица.

Присжствието на пашата на всѣкъждѣ въодушевява войскитѣ, които живо го акламираатъ. Той се намѣсва лично тамъ, гдѣто забѣлжва безредица. Нѣмамъ добро мнѣние за тѣзи редицки групи, които не проявяватъ никаква слѣда отъ организация. Войницитѣ сж уморени и гладни, нѣма никаква разпоредба за обезпечаване на безопасностьта. Тукъ не сжществува никакво разпрѣдѣление на рода на оржжието. Офицеритѣ, повечето отъ които сж чиновници, нѣматъ никакъвъ авторитетъ.

Прѣзъ нивитѣ излизаме на пжтя

за Ериклеръ. Мѣстностьта е хълмиста, прорѣзана съ долове и нѣкъждѣ скалиста.

Не сжществуваатъ още вѣрни свѣдения за неприятеля. Дѣсната колона е закжснѣла почти съ два часа, а лѣвата — съ три часа, поради късния часъ, въ който заповѣдта имъ е била съобщена. Спираме се близо до една воденица.

Къмъ 11 часа и 15 минути нѣколко топовни гърмежи се зачуватъ надѣсно. Часътъ бѣше 11 и 45 минути, когато стигнахме до височинитѣ на Петра.

Къмъ пладнѣ, пристигна извѣстие, че неприятелската пѣхота, прѣсмѣтнати на около 2,000 души се намира въ Карамозъ, на сѣверо-западъ отъ Ески-Полосъ. Заповѣдта за атака е дадена въ дванадесетъ часа и 40 минути. Дивизията отъ лѣвото крило трѣбва да се приближи къмъ 7-та и да остане въ сврзка съ нея.

Изгледа отъ височинитѣ на Ески-Полосъ е великолѣпенъ. Още отъ 11 часа и 10 минути се чуватъ топовнитѣ гърмежи къмъ лѣвото кри-

ло: 1-я корпусъ навѣрно трѣбва да е започналъ сражението.

Грамаденъ пожаръ се забѣлжва по посока къмъ Одринъ. Изглежда, че едновременно артелерийско сражение се започна и къмъ дѣсното крило.

Положението изглежда сериозно. Войскитѣ се тручатъ задъ юго-източния хълмъ на Ески-Полосъ. Артилерията се нарежда въ батареи.

Никждѣ не мога да забѣлжва инициатива отъ странъ на подчиненитѣ началници. Главния командантъ трѣбва да се разкъса и на всѣкъждѣ да дѣйствува самъ. Редифитѣ иапрѣдватъ бавно, като че ли отиватъ на разходка, и на всѣка крачка оставатъ изнѣмоощѣли другари. Общото впечатление е лошо.

Още нѣма никакви свѣдения за неприятеля. Но внезапно гърмежитѣ се усилватъ, нашитѣ батареи сж открили огънь върху маловажнитѣ линии отъ неприятелски стрѣлци. Нашитѣ загуби сж минимални. Изглежда, че артилерията ни е постигнала цѣльта си. (Слѣдва).

ЗАКАЧКИ.

ГАДАНИЕ (ВРАЧУВАНЕ).

Отъ голѣма важность е да се знае отгдѣ именно трѣба да се почне гадането. Затова трѣбва при заглупването на чашата да се помни на коя страна е обрнута, а при гадането по обратенъ пътъ да се отхлупва. Да бжде послѣдователно и системно гадането, прието е да се съблюдаютъ слѣднитѣ правила: ако ще се врачува на дама, гадането трѣбва да става както се чете турско или еврейско писмо, ако е за мъжъ — както българско или руманско, изобщо европейско четене и писане. При почването на гадането трѣбва да има строго опредѣлена система както има система въ говоренето, писането, разбира се логично, изобщо да се съблюдаютъ всички правила на синтаксиса. Началната точка на гадането е отъ тамъ гдѣто сж се докосвали устнитѣ при пиенето на кафето.

Въ кафето могатъ да се намѣратъ слѣдующитѣ нѣща: отношенията на богатия къмъ унижения и ускърбения; търговията, която се води съ тѣзи бѣдни; човѣкътъ отъ вишия ржкъ — човѣкътъ прѣдставителъ на „честь“ и „рицарство“, внушающъ на всѣки, малко много порядъченъ човѣкъ дълбоко отвращение, а когато непосредствено сте до или подъ него ще видите при даване смѣтка, той изобличава жителитѣ на прѣдния дворъ, че тѣ живѣятъ съ труда на обитателитѣ на заднитѣ дворове и за награда на тѣзи трудове, тѣ ги лишаватъ отъ честъта имъ.

Слѣдва.

Плѣвенско Окржжно Управление

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 3

гр. Плѣвень. 4 Февруарий 1914 г.

Въ изпълнение рѣшението на Окржжния хигиенически съвѣтъ, взето въ заседанието му отъ 31 Януарий т. г., обявявамъ на населението отъ окржга, че прѣдъ видъ варлуващитѣ заразителни болѣсти на добитъка и хората въ окржга, а така сжщо и въ сѣсѣднитѣ нему окржзи, три дневниятъ панаиръ въ с. Лѣтница, Ловченска околия, който тази година трѣбваше да стане на 23 Февруарий, се отлага до второ нареждане.

Плѣв. Окр. Упр: Ст. Мавродиевъ.

Секретаръ: М. Марковски.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЖДЕБНИЯ ПРИСТАВЪ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 98

Извѣстявамъ, че отъ 15 февруари до 28 мартъ н. г. ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвень, слѣдующитѣ недвижими имоти находящи се въ землището на село Тученица а именно:

Една, кжца въ с. Тученица съ пристройки и дворъ 1 декаръ 5 ара при сжседи: Мончо Мънковъ Петко Митовъ и отъ двѣ страни пжтъ за 900 лева.

Горния имотъ принадлежи на Моно Ивановъ отъ с. Тученица не е заложенъ, продава се по взисканieto на Байчо Георгева отъ с. Тученица за 410 л. лихвитѣ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 3978 издаденъ отъ I Плѣвенски Мирови Сждия.

Наддаванието ще почне отъ горната цѣна.

Разгледанието книжата и наддаванието може да става всѣки присжственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвень 22 I 1914 год.

Дѣло № 375 1912 год.

II Сждеб. Приставъ К. Димитровъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 99

Извѣстявамъ, че отъ 15 февруари до 18 мартъ н. г. ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвень, слѣдующитѣ недвижими имоти находящи се въ землището на село Буковлжкъ а именно:

Една нива въ мѣстността „Манговъ Врѣхъ“ отъ 33 декара 1 аръ при сжседи: Върбанъ Върбановъ Цвѣтанъ Кочовъ, Христо Кръстевъ, и петъ за 993 лева.

Горния имотъ принадлежи на Димитръ Станчовъ отъ гр. Плѣвень не е заложенъ продава се по взисканieto на Цвѣтко П. Начовъ отъ гр. Плѣвень за 200 л. лихвитѣ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 3855 издаденъ отъ I Плѣвенски Мирови Сждия.

Наддаванието ще почне отъ горната цѣна.

Разгледанието книжата и наддаванието може да става всѣки присжственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвень 22 I 1914 год.

Дѣло № 459 1912 год.

II Сждеб. Прставъ: К. Димитровъ.

Печатница и Книжарница

Тодоръ Хр. Данаиловъ

Плѣвень.

Извѣстявамъ г. г. издателитѣ, търговцитѣ, учрѣжденията и др., че печатницата е комплектувана и снабдена съ нови машини, съ всички видове модерни букви и украшения и съ всички най-нови и гарантирани ученически пособия и канцеларски принадлежности.

Работа бърза, чиста и хаврѣмекна. Цѣни най-износни.

Адресъ: Т. Хр. Данаиловъ. — Плѣвень.

Циментова фабрика

„ЛЕВЪ“

ПЛѢВЕНЪ.

Първа по родѣтъ и модерната си инсталация въ цѣлия Балкански полуостровъ.

„ПОРТЛАНДЪ“

Циментъ марка „ЛЕВЪ“ е извѣстенъ и констатиранъ като единъ отъ най-добритѣ цименти. Мѣстно производство. Прѣвзходствува всички цименти, които се внасятъ въ Царството. Удобрень за държавни постройки отъ Мин. общ. сгради съ протоколъ отъ 6 май 1911 г.

Свидѣтелства отъ прочутия професоръ Dr Wilhelm Mihoelis, Berlin и отъ F. L. Smidt C-je, Copenhagen.

Годишно производство 2000 двѣ хиляди вагона.

Доставя при износни цѣни 1-во Бълг. Д-во „ЛЕВЪ“ за фабрикация на циментъ и хидравлическа варъ — Плѣвень.

Въ плѣвень се продава въ всички желѣзарски магазини.

Телеграфически адресъ: Д-во „ЛЕВЪ“, Плѣвень.

Дрогерия ЛЕОПОЛДЪ КОНСТАНТИНОВЪ — Плѣвень.

Слѣдъ демобилизацията снабдиме дрогерията си съ прѣсни и първокачествени дроги, медицински специалитети, парфюми, сапуни, пудри пасти за зжби и др. новости.

Доставяваме на едро фотографически артикули.

Отъ дрогерията.

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА
за записване абокати на дѣтското илюстровано списание

„Свѣтулка“.

Редакторъ Г. Стояновъ — основенъ учителъ, София.

Явяваме на родители и учители, че редакцията на сп. „Свѣтулка“ се прѣмѣсти отъ Плѣвень въ София; по този начинъ редакцията намира по-сгодни условия, за да подобри и засили списанието въ всѣко отношение. Въ списанието ще вѣе сжщия напѣдничавъ духъ, както до сега.

„Свѣтулка“ дава интересни по съдържание и най-достъпни по езикъ материали за дѣтско четиво, съ които материали се буди любознателность у дѣтето и се всагда у него любовь къмъ науката и живота.

„Свѣтулка“ ще се печата на увеличенъ форматъ и ще даде редица цвѣтни литографни и др. картини на своитѣ корици. За свои сътрудници редакцията е ангажирала най-добритѣ дѣтски писатели у насъ.

НАША РОДИНА,

Единствено илюстровано младежко списание, което застжпва нашата литература, география, история, естествознание, изкуство и новини изобщо изъ науката и живота.

Редактори: Сп. Георгиевъ кл. у-лъ.
К. П. Домусчиевъ, учил. и-рѣ.

Сътрудници: Елинъ Пелинъ, Чилингировъ,
Куневъ, Ракининъ, Неволинъ,
П. Миневъ, Дриновъ, Карановски, Немировъ. Ив. Арнаудовъ и др.

Прѣмии: Сборникъ — разкази отъ войната и цвѣтна карта на Балк. полуостровъ.

Годишенъ абонаментъ 3 лева.

Редакцията — Плѣвень.